

AVAILABLE IN YOUR LOCAL JUDAICA BOOKSTORE!

תורה תבלין
Torah Tavlin Publication

34 MARINER WAY
MONSEY, NY 10952

לעילוי נשמת ר' אברהם יוסף שמואל אלטר בן ר' טובי ז"ל ורעייתו רישא רחל בת ר' אברהם שלמה ע"ה

פלאג המנחה ע"ש - 6:35

הדלקת נרות לשבת - 7:46 *

זמן קריאת שמע/מ"א - 8:41

זמן קריאת שמע/הגרא"א - 9:17

סוף זמן תפילה / הגרא"א - 10:29

שקיעת החמה ליום השבת - 8:05

מוצט"ק צאה"כ/ מעריב - 8:55

צאה"כ/ לשיתת רבינו תם - 9:17

Shabbos Parshas Emor - שבת קודש פרשת אמור

May 12, 2012 - כ' אייר תשע"ב

ליה בעומר פרק ד' ראבות

הגדצרי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א ראש ישיבת שער השמים בירושלים ע"ה

טיב התבלין

רעניות ופירושים לעורר את האדם לעבודת הש"י והתחזקות באמונה ובשנון מאת **כי אם לשארו הקרב אלו לאמו ולאביו ולבנו ולבתו ולאחיו וגו' (כא-ג) - מבשרך אל תתעלם**

כל אחד ואחד, אך בתוך המשפחה פנימה כאשר מגיע לאשתו ובני ביתו שוכחים הם מכל מעשי הצדקה והחסד שמקיף את כל סדר יומם. והאמת ניתן להיאמר שהרבה מבין אלו שעסקו רוב שנותיהם לטובת הכלל איבדו והפסידו את ילדיהם שלא המשיכו במסורת אבותיהם ואף בעטו בגסות לכל הקדוש והיקר בעיני אביהם, אך לגודל הצער מי שהיה אשם בכך הרי הוא לא אחר מן האב בעצמו, שלא השכיל לקרב את ילדיו ולעמוד לימנים, מכיון שהיה עסוק בעשיית צדקה וחסד מבלי לשים לב על שתילים הרבים שבביתו המצפים ליד וכתף תומכת. ומה גם שבהנהגה כזאת קיבלו הילדים מבט שלילי על כל עסקנותו של האב שכאילו כל מונטו אינו אלא להתגדל ולהתפאר, והרא' שהרי בתוך ביתו פנימה אין שום היכר לגודל טובו וצדקותו. ופעם דיברו עם **הרה"ק בעל הבית ישראל זי"ע** בשבחו של אחד מגבאי הצדקה שהוא עוזר להרבה נדכאים ושבורי לב, נענה הבית ישראל ואמר: הכל טוב ויפה, אבל רצוני לדעת אם גם אשתו אומרת כך? כי אמנם כל החסדים והטובות שהאדם עושה עם כל האנשים למיניהם עדיין אינו מבטא את פנימיותו וטוב לבו באמת, אם כאשר הוא מגיע בביתו שוכח הוא מכל חובותיו המוטלות עליו כבעל לאשתו וכאב לבנו. והר' שטכה לגדל דורות ישרים ונאמנים לד' ולתורתו אמר:

מאת הרב שלום פערל שליט"א מגיד משרים בק"ק בית שמש

וספרתם לכם ממחרת השבתשבע שבתות תהייה (כג-ס) - מדוע נאמר 'שבע שבתות' ולא 'שבעה שביעות'

מנחת קאנות הבאה משערים לא תקרב מן החדש קודם חג השביעות, וע"ש ההפסק והביטול והמניעה הזאת הנורה במקדש שבעה שביעות אלה נקראו בשם שבע שבתות. ולזה לא קראו הכתוב בשם זה כי אם בפרשה זו שתולה את סיום הספירה בהבאת המנחה החדשה להתיר החדש, דהנה מבחינה זו שבעה השביעות מן ימי שבייתה וביטול מהבאת החדש למקדש, ולכן קראו בשם שבתות, אינם שם קראו בשם שביעות כפשוטו, כיון ששם תלה את סיום הספירה ב'ועשית חג שביעות', ולא הזכיר שם מעניין הבאת שתי הלחם להתיר החדש, לכן לא הוצרך לקרותן בשם שבתות אשר יורה על מניעת איסור החדש במקדש, כי אם בשם שביעות".

אבל **השפ"א** מפרש "שמעתי מפי מו"ז ז"ל, על מש"כ 'שבע שבתות תמימות תהייה', למה נקראו על שם השבתות, רק ששבת הוא מנוחה ותכלית ימי השבוע, וכן צריך לברר כל מידה בשלמות, ואז הוא שבת מנוחה והגעה אל התכלית למידה ההיא, וכן הוא בכל השבע שבתות". והיינו, ששבעה שביעות של ימי ספירה העומר הקראו בשם 'שבתות', כיון שהן מסוגלות לביטול שבעת המידות-חסד גבורה תפארת וכו' כדי להשתמש עמן כפי תכליתן, ולהבאתן אל שביעתן ומנוחתן ותכליתן.

* מי שמדליק מוקדם אין לאחר מזמן עצם קבלת השבת [משיאמר "בואי כלה"]

רעניות ופירושים לעורר את האדם לעבודת הש"י והתחזקות באמונה ובשנון מאת כי אם לשארו הקרב אלו לאמו ולאביו ולבנו ולבתו ולאחיו וגו' (כא-ג) - מבשרך אל תתעלם

בפרשה זו אנו לומדים יסוד גדול על חיובו של האדם לקרב את קרוביו ולפעול לטובתם בכל המתבקש, כמו שאנו רואים בפרשה זו על אף שהאסרה תורה לכהן באיסור חמור שלא יטמא את עצמו לשום מת בעולם, ולו יהא שזה המת היה ידידו המושבע בלב ונפש, גם כן לא הותר לו להתקרב אליו לאחר הסתלקותו, אך לא כן בקרוביו ומשפחתו שאליהם ציונה תורה שיטמא להם במותם. ושמעתי פעם על **הגרי"ז מבריסק זצוק"ל** שהיו לו קרובי משפחה שהיו משתייכים לכת המורחז, ואף שכידוע היה מנהל מלחמת חרמה נגד תנועת המורחז, אך כל זאת לא מנעו בעדו מלקרב את קרוביו גם אלו שהיה נמנים על חוג זה.

וכן ראיתי אצל **אבי מורי שליט"א** השם יאירק ימיו ושנותיו שהיה מטריח את עצמו לנסוע לשמחות שנערכו אצל קרובי המשפחה שגרו במקומות מרוחקים, ואף שהיו מבין אלו שהיו רחוקים מדרך התורה והמצוות עד כדי כך שלא היה באפשרותו לטעום שם כלום חוץ מכוס מים לצמאנו, ולכששאלתי אותו למה הוא מטריח את עצמו כל כך להשתתף בשמחות, אמר לי הרי אמרו בגמ' (מכות כ"ד ע"א) וחרפה לא נשא על קרוב - זה המקרב את קרוביו. דהנה אצל רוב האנשים דעתם נוטה להתנהג בצורה שונה מן האמור, שמוכנים לעשות צדקה וחסד לקחי חיים ודברי התעוררות וסדרו עפי' פרשיות השבוע

וספרתם לכם ממחרת השבתשבע שבתות תהייה (כג-ס) - מדוע נאמר 'שבע שבתות' ולא 'שבעה שביעות'

מנחת קאנות הבאה משערים לא תקרב מן החדש קודם חג השביעות, וע"ש ההפסק והביטול והמניעה הזאת הנורה במקדש שבעה שביעות אלה נקראו בשם שבע שבתות. ולזה לא קראו הכתוב בשם זה כי אם בפרשה זו שתולה את סיום הספירה בהבאת המנחה החדשה להתיר החדש, דהנה מבחינה זו שבעה השביעות מן ימי שבייתה וביטול מהבאת החדש למקדש, ולכן קראו בשם שבתות, אינם שם קראו בשם שביעות כפשוטו, כיון ששם תלה את סיום הספירה ב'ועשית חג שביעות', ולא הזכיר שם מעניין הבאת שתי הלחם להתיר החדש, לכן לא הוצרך לקרותן בשם שבתות אשר יורה על מניעת איסור החדש במקדש, כי אם בשם שביעות".

אבל **השפ"א** מפרש "שמעתי מפי מו"ז ז"ל, על מש"כ 'שבע שבתות תמימות תהייה', למה נקראו על שם השבתות, רק ששבת הוא מנוחה ותכלית ימי השבוע, וכן צריך לברר כל מידה בשלמות, ואז הוא שבת מנוחה והגעה אל התכלית למידה ההיא, וכן הוא בכל השבע שבתות". והיינו, ששבעה שביעות של ימי ספירה העומר הקראו בשם 'שבתות', כיון שהן מסוגלות לביטול שבעת המידות-חסד גבורה תפארת וכו' כדי להשתמש עמן כפי תכליתן, ולהבאתן אל שביעתן ומנוחתן ותכליתן.

The lesson is that it was specifically the one with the least potential who was victorious over the rest. Our job is not to always be better than others, but rather to take the capabilities that Hashem has given us and to do the best we can with our own capabilities. The truth is that many people have greater capabilities than others, but does it mean that they will be greater? Not necessarily. It is very possible that we will reach our potential more than they will reach theirs.

מאת מו"ה ברוך הירשפלד שליט"א ראש כולל עטרת חיים ברוך, קליבלנד הייטס

fulfill this *mitzvah* by bringing Jews into his home and offering food and lodging to his guests, the merit of this *mitzvah* protects him from poverty. However, if one does not show kindness and shuts his doors from welcoming in others, he can “shut out” his means of *parnassa* and experience poverty (5).

Honoring and Fearing One’s Rebbi The *Medrash* (6) states as follows: “Whoever does not act with these *middos* (does not stand or sit in his Rebbi’s place; does not contradict him or rush to answer him, etc.) to his Rebbi is called wicked before the Almighty, and his learning is forgotten, and his years are shortened, and in the end, he will come to poverty ...” On the other hand, a student who shows the proper respect and awe for his Rebbi will merit wealth (7).

Honoring One’s Father and Mother. *Tanna Dvei Eliyahu* states that doing the will of one’s parents can bring him wealth (8). **Chacham Rabbeinu Chaim Falagi ZT”L** in his *sefer Tochachas Chaim* (9) writes how he saw this take place with his very own eyes time after time.

Visiting the sick is a *segulah* for good *parnassa* (10). **Seudah by a Bris Milah**. The Gerrer Rebbe (Sefas Emes) (11) and **Munkatcher Rebbe (Minchas Elazar)** (12) both write that one who makes an effort to attend the meal with which we celebrate a *Bris Milah* will bring himself good *parnassa*.

הוא היה אומר

Mahara’l M’Prague, R’ Yehudah Loewy ZT”L (Gur Aryeh) would say: The *gemara* (מנחות סה:) brings no less than eight proofs that the word ‘שבת’ in the *posuk* means the first day of *Pesach*, and not the seventh day of the week, contrary to the incorrect position of the Saducees. Why indeed does the *Torah* express itself with the word ‘שבת’ rather than simply stating ‘ממחרת הפסח’? It is because ‘*Shabbos*’ means cessation. We count the days of the week as the first day, the second day, etc., until we reach *Shabbos*. We then start again from the first day. Thus, *Shabbos* brings to an end the previous count of days and the following day is the beginning of a new count. The requirement to start counting *Sefiras HaOmer* from the day after the first day of *Pesach* justifiably gives it the nature of *Shabbos* and therefore the same appellation.”

Rabbi Joseph Ber Soloveitchik ZT”L would say: interhuman relations, - בין אדם לחבירו - which reflect the essence of Judaism’s greatness. There are some who, though stringent in ritual observance, are less than meticulous in human relations. This, although inexcusable, may not be due to hypocrisy, but to the formidable standards of the *Choshen Mishpat* with its demands that we discipline our greed in recognition of the rights and feelings of others.”

A Wise Man would say: “Small people try to belittle your ambitions, but really great people make you feel that you, too, can become great.”

SPECIAL MAZEL TOV TO TEVEL NACHUM HERBSTMAN AND HIS ENTIRE FAMILY ON HIS BAR MITZVAH TORAH TAVLIN IS AVAILABLE FREE OF CHARGE! TO SPONSOR/DEDICATE AN ISSUE, RECEIVE BY MAIL FOR YOUR SHUL OR HAVE IT E-MAILED TO YOU DIRECTLY, PLEASE CALL 845-821-6200 OR E-MAIL TO: TORAHTAVLIN@YAHOO.COM.

מעשה אבות סימן לבנים

ויאמר ה' אל משה אמר אל הכהנים בני אהרן ואמרת אליהם לנפש לא יטמא בעמיו וגו' (כא-א)

The first *posuk* in *Parshas Emor* is unusual due to the repetition of the words, “*Say to the Kohanim*,” and then again, “*You shall say to them*.” Rashi quotes the *gemara* that the repetition should be interpreted as follows: “Say to them” - relate to them these words: “You must tell your children not to defile themselves.” Each *Kohen* is exhorted to teach his children to follow the special laws affecting the *kohanim*, for it is what their lives are all about. The lesson here is two-fold: If a parent wishes his children to identify with Jewish ideals, they must be taught by example to follow those ideals. Secondly, Jewish ideals must occupy a significant place in a child’s view on life. Jewish education in a significant measure, with parents setting the example, is the only tried and true method of raising children who make Jewish identity a priority in their lives.

A *Rebbi* in a local Jewish school, on the last day of school, threw an end-of-the-year party for his fifth grade class, celebrating everything they had learned during the entire year. The event progressed nicely, with the principal offering a few words, followed by a fun, action-packed game, and then a short meal, accompanied by spirited singing.

As the kids were setting the tables for the meal, they set aside one table for the delectable goodies that some of the mothers had sent. One boy in the class, a shy, sensitive boy, had brought a particularly beautiful cake. His mother had apparently spent lots of time and dedication preparing the cake, showing her pride at her son’s accomplishments. The boy was visibly proud as he gingerly set the elaborate cake onto the table. But then, just moments later in the cramped classroom full of exuberant kids, the inevitable happened: someone must have pushed by without looking where he was going, and inadvertently shoved the cake off the table. Still in its box, the cake landed on the floor, crushed and completely ruined.

The *Rebbi* watched as the boy who had brought the cake struggled to maintain his composure. He put on a brave face, and with the large, forced grin of someone trying hard not to cry, went about his tasks without saying a word to the classmate who ruined his cake. But after ten minutes of struggling with that smile, his facade crumbled as the boy suddenly lost his composure and began sobbing. The *Rebbi* put his arm around his student’s shoulder and led him out of the room.

“Here,” he said, as he looked into the boy’s eyes and handed him a \$20 bill. “Take this money and go to the nearby bakery, and get whatever cake you wish for the entire class. But,” he added, as the boy reached for the bill, “I only want one thing from you in return. I watched you as your classmate pushed your mother’s cake onto the floor, and how you held back and did not say a word to the offender. I watched as you bravely tried to smile and overcome your emotions. So in exchange for this \$20 bill, I would like the merit of the *mitzvah* of you not having embarrassed another person publicly.”

The boy stared wide-eyed at his *Rebbi* as the words registered. Slowly, a small smile formed at his lips as he gently shook his head, as if to say, “No, *Rebbi*, if you feel so strongly about this merit, then I’m not giving it up so fast.”

The boy handed back the money to his *Rebbi*, and the two walked back into the classroom together.

But the story does not end here. When they settled back into their seats, the *Rebbi* turned to his class and asked, “Boys, what exactly are we celebrating here today? Why did your mothers spend precious time, preparing cakes to mark this occasion? Is it just so that we get to eat some good food?” He looked around before continuing. “No, it is because these delicacies stand for something. They are a symbol of our joy at having completed another year of learning *Torah*. They are a symbol of your parents’ pride in what you have accomplished. That’s what these cakes are all about. Look here,” the *Rebbi* said pointing to the messy, crushed cake ensconced forlornly in its box. “Here we have a cake that symbolizes all of that, and yet so much more. This is a cake that symbolizes both the love of learning, and the ability of one boy to win over his emotions. It is the symbol of a child who was able to struggle with, and then contain, his anger. This is a truly special cake.”

Everyone looked at the blushing boy. And then, every single one of them reached over and took a piece of the flat, messy cake. And not a single crumb was left!

משל למח הדבר דומה

ויקחו אליך שמן זית זך כתית למאור להעלות נר תמיד וגו' (כד-ב)

משל: There was once a king who had three sons. The king wished to test his sons to determine which one of them had the fortitude to become the next king. He gave his first son 100 silver pieces, the second son 50 silver pieces, and the youngest son just 10 pieces. It was clear that he favored his oldest son and expected him to succeed him on his throne.

The king told his sons that they could buy whatever they wished, however, the challenge facing the next king would be for him to fill up one of the palace chambers, from floor to ceiling, with whatever items he purchased.

The oldest son bought many wagonloads of straw, and almost managed to fill up the room, but there was still space that was not filled. The second son brought many loads of feathers and replaced the straw with his feathers. He did get further than the first brother but he still didn’t reach the top.

Finally the youngest son arrived with a small satchel. Everyone wondered how he planned on filling up the entire room with the contents of a small bag? To their amazement, he took out ten candles and matches. The light of the candles filled up the room - and he became the next king.

Adapted from “The Crushed Cake”
by D. Weinberg

דבר אל אהרן לאמר איש מזרעך לדרתם אשר יהיה בו מום לא יקרב להקריב להם אלקיו (כא-ז)

A *Kohen* is not permitted to perform the service in the *Mishkan* - Temple, if he possesses a מום - physical deformity. Why is this so? Does a physical blemish detract from one’s righteousness? One would think that eligibility for participation in the Divine service would be dependent on criteria more lofty than physical wholesomeness.

R’ Yisroel Belsky Shlit’a quotes the words of Rashi: “*It is not proper that (a deformed one) should bring offerings, similar to the posuk, ‘Bring it, please, to your nobleman?’*” (מלאכי א-ח) The *Navi Malachi* was criticizing the people for bringing blemished offerings. Malachi knew that the people would defend themselves, saying that they were at least coming to the *Bais Hamikdash* and paying homage to *Hakadosh Boruch Hu*, and that a slight blemish should not be considered so grave. But Malachi wished to demonstrate that a deformity is absolutely unacceptable, in terms to which they could easily relate. - “*Bring it, please, to your nobleman?*” If someone wants to impress a ruler, would he ever consider presenting him with a lame or wounded animal? Certainly not. The nobleman would surely respond with contempt, “Did you come to compliment me or insult me?” When we present a gift and wish to make a fine impression, we choose an item of the highest quality, and wrap it with decorative paper and ribbons. We give attention to the smallest details, lest anything detract from the honor we wish to bestow.

A *Kohen* must be as presentable as the sacrifice he offers. Anything that detracts from his שלימות reflects a lack of respect on the part of *Klal Yisroel* for *Hakadosh Boruch Hu*. He is *Klal Yisroel*’s representative, their man of service to *Hashem*, and in that context his appearance must not be deficient in any manner. Thus, a blemished *Kohen* is commanded, “לא יקרב” - he shall not come forward.

EDITORIAL AND INSIGHTS
ON THE WEEKLY MIDDAH OF ...

דיבור

The days of *Sefiras HaOmer* are special days indeed. They are unique for they have an extraordinary power that can help us grow spiritually. Since *Pesach* is the *Yom Tov* with which we begin this period, and *Shavuos* is the holiday with which we end it, all the days in between are like *Chol HaMoed*, holy days in and of themselves. Now, on *Pesach* we eat *matza*, on *Shavuos* we eat ... cheesecake! But during the period of *Sefiras HaOmer*, we eat the tastiest dish of all: we swallow our words!

Pesach is the holiday of the mouth (פה פסח stands for "פה סח" - a speaking mouth) and *Shavuos* is the day *Klal Yisroel* elevated their speech to the loftiest heights, by declaring "נעשה ושמע". How did we do that? How did we get there? *Sefiras HaOmer*.

The **Karliner Rebbe ZT”L (Bais Aharon)** explains that the words "עומר התנופה" should be read as "תנו פה" - Give your mouth with the *Omer*. Who are we supposed to give it to? To *Hashem* - by speaking properly and appropriately. Giving your mouth over to *Hashem* means making sure that whatever comes out of your mouth is something that *Hashem* would be proud of. Likewise, the word "עומר" when the "ע" is replaced with an "א" is read as "אומר" - to speak. Thus, the entire period of *Sefiras* "ספירת" is akin to “counting what you speak”! The 49 days of *Sefirah* help us perfect, polish and uplift ourselves from the 49 gates of impurity that we acquired in *Mitzrayim* from being under the influence of Pharaoh - the "פה רע" - evil mouth!

The purpose of our mouths is to proclaim *Hashem*’s glory, to praise and thank Him, and the people around us. This year, may we all be *zoche* to bring the "עומר התנופה" - to speak so beautifully that we truly give our mouths over to *Hashem*.

וידבר משה את מועדי ה' אל בני ישראל (כג-מד)

The *gemara* (מגילה לב) states: “*‘And Moshe declared the appointed festivals to the children of Israel’ - The commandment is to read (about each holiday) in its time.*”

Chacham Yosef Chayim ZT”L (Ben Yehoyoda) says a remarkable thing in the name of the *sefer* "שער החצר". The three festivals (שלוש רגלים) come to atone for the sin of the Golden Calf, and when we read about each festival in its time, this lends to our nation’s forgiveness. How do the festivals bring us *kaparah*? The Jewish people served that false idol for a period of six hours until *Moshe Rabbeinu* came down from the mountain and put an end to their misplaced worship. In the same manner that a piece of non-kosher food that gets mixed up in a pot (תערובת), needs an amount of kosher food sixty times greater to be considered "בטל" - nullified or dissolved so that the entire pot of food can now be considered kosher (בטל בששים); so too, the six hours of sinning during the חטא העגל requires an amount of hours sixty times greater in order to achieve atonement.

If one were to total up the amount of hours during the (biblically prescribed) seven days of *Pesach* (168), seven days of *Sukkos* (168), and one day of *Shavuos* (24), it would come to 360 total hours, which is precisely sixty times greater than six (6x60=360). Thus, we see that by celebrating the שלש רגלים, we can expiate and nullify the extant sin of the Golden Calf. Furthermore, when we read about the festivals in their proper time, we are fulfilling the dictum of our sages: “*One who studies the portions of the Korbonos, is as if he sacrificed the Korbonos.*” By reading about the festivals, the *mitzvos* associated with them and their individual offerings, it is as if we actually celebrated them in their most perfect manner and offered their unique *Korbonos*. In this way, we will have truly brought about the requisite atonement needed to cleanse the Jewish nation.

דרגה יתירה

FROM THE WELLSPRINGS OF
R’ GUTTMAN - RAMAT SHLOMO

וספרתם לכם ממחרת השבת מיום הביאכם את עומר התנופה ... (כג-טז)